

Bilaga 2

Egna kommentarer

Kvinnor som fick barn under 1998 i 23 års ålder

Om fler unga hade fasta jobb, skulle nog fler skaffa barn.

Många vill kanske inte ha några barn alls, utan tänker enbart på sin karriär. Tänk vad ensamt det blir, när man gått i pension eller slutat jobba av andra skäl, om man inte har några barn, som sätter allt ljus på tillvaron.

Att det föds få barn beror nog på att man får så mycket sämlre ekonomi än vad man hade tidigare pga. dyra dagisavgifter.

Varför får man bara 60 kr om dagen i ersättning när man studerar? Många i min bekantskapskrets studerar och vill ha barn, men då måste någon av föräldrarna ha ett arbete. Studerar båda två är det näst intill omöjligt (om man inte vill leva väldigt knapert). Förresten; varför räknas studiebidraget som inkomst när man skall betala förskoleavgift, men inte då föräldraersättningen skall räknas ut? (Den baseras ju på årsinkomsten året innan barnet föds.)

I och med att världen är uppbyggd av män är det inte konstigt att ekvationen barn och yrkesliv inte går ihop. I stället har det blivit en motsättning däremellan. För kvinnor, så klart.

Genom att kvinnor fått mer utrymme och jämlikhet både i yrkesliv och privat så har kvinnan blivit självständigare, hon behöver inte längre mannen för försörjning och har således inte längre varaktiga relationer tidigt i livet. Till detta läggs att tron på samhället som stabilt och tryggt inte längre finns, därför måste man ta sin plats i yrkeslivet innan man med säkerhet vet att man kan försörja sitt barn.

Bättre ekonomiskt för barnfamiljer. Mer hänsyn till barnen i vårt samhälle. Vi stressar sönder våra barn. Jag kan förstå att folk inte skaffar barn i dagens samhälle mestadels pga. ekonomiska skäl.

Det är ett tufft samhälle att leva i med barn. Barn står i vägen när det gäller jobb, karriär och ibland utbildningen. Barn borde endast vara på daghemmet 6 timmar om dagen – vilket jobb passar detta ihop med??

Detta samhälle är först och främst för de som kan planera sin graviditet. Aborter är tillåtet på löpande band. Men var finns hjälpen för oss som inte kan bli gravida utan provrörsbefruktning? Vi har fått 1 barn det är vi överlyckliga över. Men vi kan inte ge henne ett syskon, utan att hosta upp 40 000:-. Det är för jävligt.

Så som samhället ser ut just nu är det väl ändå inte konstigt att barnafödandet minskar!!!! Fortsätt att avveckla så behövs varken preventivmedel, viagra eller barnomsorg längre. Sverige blir ett land med enbart pensionärer.

Jag vill slippa stressen med att göra karriär. Jag skulle vilja vara mamma på heltid. Hemma med mina barn, i alla fall ha valmöjligheten. Eftersom vi ej har råd att vara hemma så måste vi lämna vårt barn på dagis.

Jag vill kunna få ta hand om mina barn hemma gärna tills de är fem, sex år och inte lämna bort dem till dagis/dagmamma på heltid. Men det är ju inte möjligt i vårt land. Jag tror att det finns fler som jag och jag tycker att det skulle finnas möjlighet för de föräldrar som vill sköta sina barn själva att få göra det med sk vårdnadsbidrag.

Och som förskolorna och skolorna ser ut i dag vet jag inte om jag vill utsätta mitt barn för. Tack och lov för föräldrakooperativa förskolor. Ekonomin har stor betydelse för om man skaffar barn eller inte. Även hur arbetsgivaren ser på dem som har barn. Den första frågan du får som tjej när du söker jobb är. Har du barn? Eller tänker du skaffa barn de närmaste åren?

Jag tror att det skulle födas fler barn om man gjorde det lättare att vara hemma med dem mer. Som t ex den summan som går till dagis gick till föräldrarna i stället och man fick välja att ha barnen på dagis eller att ta de pengarna för att ha råd att vara hemma i stället.

Det skulle vara lättare att skaffa barn om föräldrapenningen var högre även om man som jag inte arbetat innan man fått barn. Föräldraledigheten skulle vara längre för barnens skull, många får börja dagis vid ett år vilket är för tidigt.

Att det föds få barn i dag låter inte så konstigt för mig. För jag och antagligen många fler i min generation har redan tidigt fått lära oss att vi måste prestera så mycket innan man skaffar barn. ... Ständigt matas

man med intrycket att barn bara innebär problem och höga kostnader. Vi har för höga krav på oss för att kunna skaffa barn.

Kvinnor som fick barn under 1998 i 26 års ålder

Om man fick vara hemma med sitt barn minst 2 år skulle detta vara idealiskt. På så sätt behöver inte bara kvinnan vara borta från sitt arbete. Det vore utmärkt om fadern fick möjligheten att vara hemma med sitt barn lika länge som modern har fått (under barnets andra år krävs ingen amning). En lagändring, menar jag, är en bra början då detta skulle så småningom leda till en attitydförändring ute i samhället, som skulle förbättra kvinnans karriärmöjligheter – (trots att hon föder barn!).

Barnvänligare samhälle! I dag måste man planera noga innan barn. Bättre ekonomiska förutsättningar.

Anledningen till att så många väntar med att skaffa barn i dag – eller t o m avstår från barn – är sannolikt de krav arbetslivet ställer. Dels krävs för flertalet arbeten en lång utbildning, dels är många arbeten så tidskrävande att de anses svåra att kombinera med barn o familj.

Arbetsgivarna kräver ett engagemang i jobbet som motsvarar mer än ett heltidsarbete.

Jag tycker inte det är konstigt att unga är rädda att skaffa barn. När man ser hur lite det satsas på daghem och skolor. Man får otroligt lite hjälp som förstagångsförälder

Det finns ganska många saker som om man ändrade på dem skulle göra att fler skaffar barn.

Det är svårt för en småbarnsmamma att få fast jobb. Antagligen är arbetsgivarna rädda för att man ska ha sjuka barn.

Ge oss valfrihet att vara hemma med våra barn. Ett vårdnadsbidrag på 4-5 000 kr så att de som vill har möjlighet att slippa dagis. Det är faktiskt mitt jobb med att ta hand om barnen.

Höj barnbidraget till maxbeloppet på underhållsbidraget (1 173:-) Nedvärdera inte de som väljer att vara hemma med barnen. Det är faktiskt våran framtid vi tar hand om.

Fler lärare.

Största problemet att skaffa barn i dag är enligt min åsikt det rådande klimatet bland arbetsgivarna.

Vi studerar längre, vi bor hemma längre. Dessutom önskar man ett fast arbete innan man vill skaffa barn (smart). Då går åren. Sedan kan det vara svårare att få till än vad man har planerat när man väl vill.

Ekonomi – arbete – bostad – bil är de stora orsakerna till att folk väntar med att skaffa barn tror jag! (De vågar inte fast de vill.)

Bra om det fanns möjlighet att vara hemma längre med sitt/sina barn i stället för att lämna dem på dagis.

Jag tror att ett mindre stressigt samhälle skulle göra att barnafödandet ökade. Folk hinner inte både göra karriär och föda barn.

För mig är det ett problem att man känner sig mer eller mindre tvingad att på ett tidigt skede lämna in sitt barn på dagis, pga ekonomiska skäl. Jag önskar att jag hade råd att vara hemma med mitt barn under de ca 3 första åren. Jag anser att de första åren är väldigt viktiga och att som förälder borde man vara det viktigaste för sitt barn. Men ingen familj klarar sig på en lön i dag.

Småbarnsföräldrars ekonomiska situation är en viktig faktor. Från de goda åren som par utan barn till par med barn är en kalldusch. Jag har flera vänner som anser att barn är egoistiskt – världen är full av våld, missanpassade och miljöförstöring. Åter andra anser att barn endast är en självuppfyllelse – en bekräftelse på en egen förträfflighet. Själv anser jag att barn är den största gåva att få och den mest generösa att ge – nämligen liv.

Vem vill sätta in en 1-åring på dagis med alla nedskärningar av personal. Det tar givetvis även emot att lämna en 1½ åring, men i den åldern går de ju oftast och de kan göra sig lite mer förstådda.

Kvinnor som fick barn under 1998 i 29 års ålder

Jag anser att staten (försäkringskassan) står i vägen för möjligheten att skaffa barn. Deras krångliga system som dom inte ens själv kan reda ut gör det ibland hopplöst. Jag tycker att gränsen 20 månader innan andra barnet är vidrig. Många kan inte (har inte råd) att skaffa sig den

familj man skulle vilja. Självt håller vi på att få till ett andra barn innan det är "för sent". Pressen att få prestera ett barn inom 20 mån är föga romantiskt och inspirerande.

Vi uppmanas att utbilda oss. Men om man betalar sina studier själv eller tar lån via CSN så har pappan inte rätt till 10 dgr ledighet som alla andra pappor. Hade vi däremot studerat och fått betalt via staten (SVUXA) så hade detta gått bra. Då är man en berättigad pappa enligt FK! Helt fel och helt snett i en värld där fler studerar längre upp i åldrarna och ett hinder på vägen.

Om jag/vi hade råd skulle jag helst stanna hemma med min dotter. Varför kan man inte själv få bestämma över sitt "dagisbidrag".

Angående föräldrapenning:

Ni måste höja ersättningen till 90-95-100% om ni vill att fler barn ska födas.

Ni måste höja maxersättningen. Många tjänar i dag 25 000–30 000 när de skaffar barn eftersom man utbildat sig först. Det innebär en lönesänkning att gå hemma.

Jag skulle bli mycket glad över att slippa "gränsen" för barn nr 2. D v s första barnet ska ej ha fyllt 1 år 9 månader innan nästa barn blir till om man då vill behålla en ordentlig föräldrapenning d v s! Regler som direkt styr oss blivande föräldrar är SJUKT!

I det samhället som är i dag är det definitivt inte passande att skaffa barn och driva ett företag. Man är bara motarbetad då det gäller mammaledighet (det fungerar ju knappt) när det gäller havandeskapspenning existerade det inte för jag var egenföretagare.

Jag anser att man skulle få gå hemma med barnen tills dom var 5 år och då få ersättning typ mammapeng

Det är vansinnigt att man skall behöva lämna barnen när dom är 1 år, på grund av att man inte har råd att gå hemma på en lön. Dessutom är man tvungen att arbeta nästan heltid för att få ekonomin ihop. Det blir långa och jobbiga dagar för barnen som har ca 8 timmars arbetsdag.

Detta tror jag är orsaken till att fler väntar med att bilda familj:

Karriären och önskan att förverkliga alla sina mål

Svårt att hitta sin livspartner

Politikerna har ett jätteansvar för den enorma press som barnföräldrar står inför. Det handlar om: jämställdhet, ekonomiska styrmedel och själva synen på barnfamiljerna. Det är KVINNORNA, framför allt, som behöver uppmuntras om de ska vilja ha fler barn!

Jag har följt artikelserier i DN om förlossningsrädsla och planerade kejsarsnitt. Jag tycker att vi måste göra mer för att få smärtlindra vid förlossning, bättre bemötande av förlossningsrädsla över hela landet, inte bara vid specialiserade kliniker.

Jag tror att pengar, tid och bostad är viktiga frågor för barnfamiljer som spelar stor roll för främst hur många barn det blir. Men att det föds så få barn tror jag beror på att det saknas kärlek. Det är så svårt för män och kvinnor att träffa varandra, svårt att våga älska.

Jag hoppas att man kan dela på föräldraledigheten i framtiden. Just nu går det inte ekonomiskt. Mamman får vara hemma. Som mamma i dag får familjen komma i första hand. Man kan inte göra karriär i jobbet. Jag tror att kvinnan i framtiden kommer att vilja göra karriär och skaffa barn.

Kvinnor som fick barn under 1998 i 32 års ålder

Jag tror att minskat barnafödande beror på flera orsaker: Det ställs mycket höga krav på människan i dag. Förutom familjen, karriär, utlandserfarenhet, socialt, utbildning etc. Det är ett högt tempo och samhället driver upp det mera genom ex större ansvarstagande i sin egen pension. "Arbeta så mycket som möjligt 30 år". I dag har vi inte lov att vara hemmafru och mamma utan måste ta del av hela paketet. Mobiltelefoner, internet etc. driver på och alla, den yngre generationen tar sig ej tid att stanna upp, utan vill göra så mycket som möjligt innan de binder sig och skaffar barn. Jag tror att fler skulle vilja vara hemma med sina barn bara det gick att lösa ekonomiskt. Två barn känns hanterbart, men 3 blir en för mycket, för mig. Samhället och vi blir mer individualister. Ökade skilsmässor, vill inte kompromissa.

Anledningen till att man som välutbildad väntar att skaffa barn är att man vill komma till en viss "position" där man senare kan få flexibilitet. Planera sitt eget arbete, så att man klarar av att ha barn med kvalitet = ta hand om sin familj, men fortfarande må bra yrkesmässigt.

Vi i barnafödande åldrar har i dag oerhörda krav på oss att vara "lyckade" i allt: resa jorden runt, göra karriär, träna våra kroppar, ha ett "socialt" liv, inte lätt att hinna med barn då. Vi vill inte ha för rund mage, platta bröst och att inte hinna längre än till lekplatsen eller ICA.

Det är en skam för Sverige år 2000 att myndigheterna behandlar gravida kvinnor och småbarnsföräldrar så uselt.

Jag skulle vilja att:

- gå ner i halvtid på arbetet i sjunde graviditetsmånaden samt hel havandeskapspenning sista månaden
- myndigheterna hade ett betydligt mer generöst synsätt beträffande kriterierna för vem som har rätt att få havandeskapspenning.
- det nyfödda barnet får vara hemma hos sin förälder i minst 1½ år. Dvs. öka antalet föräldradagar.
- göra det ekonomiskt möjligt för familjerna att papporna som oftast har högre lön kan vara hemma mer.
- en småbarnsförälder inte får arbeta mer än 50%
- små barn upp till 3-4 år får vara på dagis max 25 timmar i veckan
- barn får börja på dagis först när de har fyllt 1½ år

På detta vis tror jag att i första hand barnen men också föräldrarna kommer att öka sin livskvalitet och på så vis skapa ett friskare samhälle. Jag jobbar själv som förskollärare på daghem och träffar dagligen barn och föräldrar som skulle behöva umgås mer med varandra i sina familjer.

Många par (ca var 10:e) har problem med att skaffa barn. Många av dessa, inklusive oss, får gå igenom utredningar, behandlingar mm och får inte den hjälp man är berättigad till. Att skaffa barn är för dessa par en kostnadsfråga till stor del. Många har inte alls råd, andra inte möjlighet att skaffa så "många" barn man önskar.

Att få barn ska vara allas rättighet! (Och inte beroende på var man bor, ekonomi mm).

Viktigt att dagis och skolan förbättras. Vilken vuxen skulle vilja gå till en nedklottrad arbetsplats med utbildade överordnade (lärarna de utbildade) och finna sig i detta?

Större valmöjligheter utan att ständigt värdera tid med barnen mot ekonomin. Valmöjligheten måste också innefatta BRA dagis, fritids

för de som vill arbeta mycket. Allt för att slippa de ungdomsproblem som finns. Alla verkar väldigt medvetna om problemet men politiska ambitionen finns ej till barn och ungdom.

Jag tycker att det ska läggas mer pengar till fertilitetsenheten. Det är massor av kvinnor som VILL ha barn, men ej kan. Även av oss som har lyckats få ett barn, är det många som vill ha fler barn. Det borde vara gratis med obegränsat antal provrörsbefruktningar.

P.g.a. att jag inte har allt ”som behövs” för att få barn har vi varit tvungna att ta hjälp av olika mediciner. Men det är inte det första man kollar upp när man försöker skaffa barn & det inte blir några.

Jag hade skaffat barn tidigare om jag hade träffat rätt partner tidigare. Men det kan man inte alltid bestämma i förväg.

Min generation har vuxit upp med budskapet ”satsa på sig själv” både vad det gäller karriär, nöjen och personlig utveckling. Familj, moral och politik har legat lågt på prioriteringslistan. För oss har det gällt att resa, festa, utveckla sin talang, få ett välbetalt jobb, avancera och stiga i status (i alla fall upplever jag det så som storstadsmänniska). Jag tror att folk i min ålder är lite rädda för att ta ansvar. Vi vill fortsätta att leva vårt tonårsliv och skräms av tanken på att ta ansvar för någon annans liv. Bilden av samhället påverkar också. Under 80-talet såg framtiden som ljusast ut men så i början av 90-talet kom bakslaget – försämrad ekonomi och arbetslöshet. Det gjorde kanske också att det kändes mer osäkert att skaffa barn. Jag tycker att vi har ett bra system vad gäller föräldrapenning, pappamånad (er?), barnbidrag och BVC. Däremot gillar jag inte kravet att man måste skaffa nästa barn inom 21 månader för att behålla sin ursprungliga mammapenning. Det gör kanske att man drar sig för att skaffa fler barn eftersom ersättningen troligtvis blir avsevärt lägre (eftersom många kvinnor väljer att gå ner i arbetstid då barnet går på dagis). Barnomsorgen är också ett orosmoment – allt större barngrupper, nedskärningar på personal – vågar man ha sitt barn på dagis? Vad vill samhället med våra barn? Varför satsar man inte stora resurser på omsorg och skola? En grund måste ju byggas stadigt – är det bara föräldrarnas ansvar?

Att kombinera kravet på A-marknaden och kravet hemma gör att man inte orkar med hur många barn som helst. Nerdragningar inom sjukvården, skolan, barnomsorg + höga kostnader för boende gör att man inte vågar skaffa fler barn. Arbetstidsförkortning och ersättning för att

vara hemma med sina barn, kanske skulle göra att man väljer att föda fler barn.

Jag hoppas att den här undersökningen leder till någonting. Att samhället måste förändras till en positiv inställning att skaffa familj. Min önskan är att kunna ta hand om mina barn hemma så länge det går. Visst är det bra med förskola e t c men jag önskade att mina barn kunde få som jag, vara hemma till sex års ålder.

Kvinnor som fick barn under 1998 i 35 års ålder

Min önskan är att förutsättningarna skulle vara bättre för att kunna stanna hemma med sina barn längre. Det är beundransvärt att det trots allt finns så många som skaffar barn för att sedan lämna bort dem mer än halva deras vakna tid när dom bara hunnit bli 1 år gamla.

Jag tror att det föds för lite barn i Sverige pga. att:

- Det finns ingen valfrihet när det gäller föräldraledigheten. Mannen tjänar oftast mest och att förlora mer pengar på den redan ansträngda ekonomin tvingar kvinnan att vara hemma
- Ersättningen är för dålig och föräldraledigheten för kort. Den bör vara upp till 3-årsålder.
- Vårnadsbidrag för de som vill stanna hemma längre
- Allmän förskola från 3 år för syskon. Öppen förskola mellan 2 och 3 år
- Trycket på arbetsmarknaden. Man kanske är rädd för att mista jobbet vid en graviditet
- Det viktigaste: Lägg ihop mannens o kvinnans löner och utifrån det bör föräldraförsäkringen beräknas oavsett vem som är hemma ska ersättningen vara lika

Jag tror att anledningen till att det föds så få barn i dag är att vi är så "upptagna" av oss själva. Vi ska göra karriär, ha tid för alla intressen, resa mm. Barn kommer inte i första hand. Sen lever vi inte i lika "livslånga" förhållanden som man gjorde tidigare.

Vi har nu begåvats med tre barn. Vårt första barn är adopterat. Vi skulle gärna adoptera om det ej var så dyrt. Tvillingarna är IVF-barn. Vi har fått betala ca 250 000:- för att få barn. Både adoption och provrörsförsök. Utan vår goda ekonomi skulle det aldrig gått. Vi är oroliga för det hårda klimatet i skolan o samhället i stort. En längre föräldraledighet skulle behövas. Och att slippa jobba heltid. Hem o

hushåll tar för mycket tid. Med hjälp med städning skulle saker gå mkt lättare. De flesta jag känner är trötta, slitna o har brist på tid för sina barn.

Som kvinnlig egenföretagare önskar jag att det vore enklare o bättre ekonomi i att vara föräldraledig – reglerna är gjorda för arbetstägaren.

Allt fungerar jättebra så länge någon av föräldrarna kan vara föräldraledig. Det tuffa är när båda ska jobba – och man ska hinna med allt... Det skulle kännas tryggare om daghemmen hade bättre resurser. Nu är grupperna alldeles för stora. Gör att man funderar över vitsen med att bilda familj – att alla måste jobba så mycket jämt.

Varför man skaffar barn sent i livet. Jo, läkarna hittade inget fel förrän efter 7 år på mig född 1963 och jag fick ingen hjälp. Hade läkarna kommit på detta 1990 då vi ville ha barn hade vi kanske fått flera barn. I dag vet jag ej om vi kan få flera. Är ändå på det 38 året.

Varför jag inte vill skaffa fler/eller ej skaffa barn:

- Alla nedskärningar inom barnomsorg, skola, vård
- Ökad brutalitet inkl drogmissbruk
- Förlorad arbetsinkomst vid F-penning
- Förlorad löneutveckling vid föräldraledighet.

Det som känns jobbigast med att skaffa barn är att man inte själv kan vara hemma och ta hand om dem. Jag tycker det är tråkigt att lämna mitt barn på dagis, bara för att jag måste jobba och låta andra ta hand om mitt barn, fast jag skulle vilja ta hand om det själv!

Efter vi fick vårt första barn har vi verkligen fått känna på hur svårt det kan vara att kombinera arbete och barn. Eftersom min man nyligen börjat nytt arbete var det svårt för honom att vara barnledig. Jag fick andra arbetsuppgifter efter min barnledighet (trots att jag inte ville). Arbetsgivaren hade sin fulla rätt.

Man borde få mera hjälp när man är ofrivilligt barnlös. Vi har fått betala alla behandlingar själva. Jag tycker även att man borde få mer än 80% av lönen i föräldrapenning, dessutom kunde ledigheten vara lite längre. Dessutom är det fel att pappan är "tvingad" att ta ut 30 för annars försvinner dom. Det är väldigt svårt när man är egen företagare utan anställda. Då kan man inte vara hemma i en månad för då blir man arbetslös.

Jag tror att det delvis beror på förändringar i samhället. I dag kan Du leva två personer utan barn och det är accepterat. Ett val som de gjort att bara ha varandra. Det finns mycket singelkvinnor & män som är lyckliga i sina sociala liv & arbeten – de anser sig ej vilja ha barn & familj. Även detta är accepterat.

Många studerar, vill sedan arbeta i några år – barnen föds ganska sent i livet – man hinner inte, vill inte skaffa barn när man som kvinna är 40+. Därav ett mindre antal barn/familj.

Att ge bra ekonomiskt stöd till ofrivilligt barnlösa. Rättvisare regler i olika landsting.

För att höja nativiteten tror jag att det är väldigt viktigt att inte få det första barnet för sent. Vi skulle gärna vilja ha mer än två barn, men kommer kanske inte hinna med det innan jag blir för ”gammal”. Frekvensen av Downs syndrom ökar dramatiskt efter 35 år. Jag tycker att det är väldigt dåligt kommunicerat till oss i allmänhet. Ju äldre man är desto svårare är det dessutom att bli gravid. Jag började försöka när jag var trettio år och fick mitt första barn när jag var 35 år. Sedan har jag bytt partner. När jag talar med ”tjejerna” på jobbet runt 35 år, verkar eller vill de inte förstå att det inte är någon självklarhet att bli gravid när man beställt det.

Några av frågorna var svåra att svara på p.g.a. att vi har försökt i 10 år att få barn. Men nu har vi en liten guldklump ett litet mirakel. Det gäller att inte ge upp.

Vi har fått en son genom provrörsbefruktning. Det kostar mycket pengar. Man får 2 försök eller 1 barn ”gratis” som det egna landstinget betalar 2 försök! Efter 2 försök är det privatsjukvård som gäller. Det är det som hindrar oss att ha fler barn.

Kraven är stora på människor i dag. Du ska ha utbildning, vara duktig och effektiv på jobbet, träffa den rätte/a mm. Du hinner bli runt el över 30 innan du överhuvudtaget funderar på att få barn. Fertilitet och ork minskar med stigande ålder och då blir det inga eller få barn

Många bor i större städer där singellivet är riktigt trevligt

Nerdragningar inom barnomsorgen gör också att man är tveksam till vad det är för ”värld” barnen kommer till, för båda föräldrarna måste

ju jobba. För att inte tala om skolan – jag vill inte tänka på det än (mina barn är 2 år & 2 månader)

Inkomsttak för föräldraledighet är alldeles för låg. Detta tvingar ofta kvinnor till att vara hemma då dessa oftast tjänar mindre.

Införande av pappamånad visar enbart på politikernas oförmåga att sätta sig in i allmänhetens dagliga problem i ekonomiska termer.

Barnbidraget borde ersättas av ett skatteavdrag i kronor/barn i hushållet. Detta skulle spara de MYCKET höga administrativa kostnaderna för utbetalning av bidraget.

Att ta hand om sina barn (dvs ej lämna dem på dagis) borde ersättas med att hushållet får de pengar som barnet kostar på dagis. I dag straffas man ekonomiskt. Man har inte råd att vara hemma.

Hjälp dem som vill ha barn att få barn genom att subventionera. IVF behandlingar och adoptioner. De långa väntetiderna för IVF behandlingar minskar chanserna för par med fertilitetsproblem att bli gravida, eftersom åldern spelar en så stor roll. Om seriösa behandlingar misslyckas och endast adoption återstår, kan det visa sig att man är för gammal för att adoptera.

Det borde vara mindre byråkrati vid adoption och lägre kostnad.

Mer resurser till ofrivillig barnlösa

Det verkar vara fullt naturligt för många personer och myndigheter att alla kan få barn. Men så är inte fallet. Visa mera hänsyn till ofrivilligt barnlösa.

I Sverige anser politikerna att föda barn är lyxsjukvård! Så måste man använda provrörsbefruktning så får man betala själv. Och det blir vanligare och vanligare att människan behöver hjälp.

Män som fick sitt första barn i 25 års ålder

Min sambo studerar och jobbar enbart extra ibland. Höj minsta beloppet på föräldrapenningen – 60 kr dagen före skatt kan INGEN leva på. Lägg in att man får ha kvar det/de första barnen får vara kvar på dagis 15 timmar i veckan. Det skulle vara så i alla kommuner. Många vill inte skaffa flera barn för de hinner inte med de äldre

barnen när det nyfödda kommer, i alla fall under de första 6 månaderna. Alla barn behöver leka och alla har inte den tillgången utan dagis.

Man vill hinna med barnen och det kanske man inte gör under spädbarnstiden så då skippar man att skaffa flera barn än ett. Ge nåt erbjudande typ extra dagar om man skaffar barn igen inom det första barnet är typ 3 år så man hinner arbeta lite emellan.

Ungdomar måste lockas att få barn, de vill men har ej råd, som sagt var 60:-/dagen kan man inte leva på.

Vi diskuterar dagligen om vi ska våga försöka få barn igen. Visst vill vi. Vi vill inget hellre än att få ett barn till, att ge vår dotter ett syskon. Men när jag tänker tillbaka på de två senaste åren blir jag rädd. Det har varit jättesvårt att få ihop tiden, livet. Jag vill räcka till som pappa, men gör inte det. Man slits mellan jobb, föräldraansvar, ekonomisk press, längtan efter att göra något "eget" ibland. Det känns som om samhället är konstruerat för att blivande föräldrar ska vara två heltidsarbetande föräldrar som tar ½ års föräldraledigt var. Sedan lämnas barnet bort och föräldrarna sätts i en cirkus av längtan efter mer tid med barnet, kamp att ta sitt ansvar, kamp för hela relationer. Alternativet är en ekonomisk utopi. Det går inte att få loss mer tid. Visst vore det jättebra med ökad föräldraledighet. Absolut nödvändigt. En tryggare ekonomisk situation är önskvärt. Men problemet sitter djupare, i hela samhällets konstruktion. Jag undrar ibland om singellivet är det enda hållbara.

Jag tror att en anledning till det låga födelsetalet är bristen på valfrihet för unga föräldrar. Möjligheten att välja barnomsorg eller att få vara hemma längre med sina barn.

Föräldrar måste få möjlighet att tillbringa mycket tid med sina barn men för många sätter ekonomin käppar i hjulet.

Män som fick sitt första barn i 28 års ålder

Föräldrar har i dag inte råd att stanna hemma med sina barn längre än föräldraledigheten. Att leva på en inkomst är för de flesta familjerna omöjlig. Men att inte vara hemma, när barn kommer från skola, förskola eller fritids betyder för många barn en otrygg situation. Våra mödrar (på 70-talet) fanns hemma. Efter skolan åt man tillsammans, fick hjälp med läxor osv. Så ser det inte ut längre för många barn.

En bättre ekonomisk situation för familjer skulle förmodligen spara assistenter i skolan till vissa barn, behandlingshem för dem som inte har haft ett tryggt hem på grund av att ingen fanns hemma och andra problemlösningar som staten får ta hand om när det redan har gått för långt. Barnen är det viktigaste vi har, varför tänka så kortsiktigt när det handlar om barnbidrag och föräldraledighet?

Jag tycker att föräldraförsäkringen borde vara 90% av inkomsten. Många småbarnsföräldrar har väldigt dålig ekonomi. Man borde även ha ett visst "bidrag" för låginkomsttagarna när man skaffar första barnet ex. 2 000 kr. Man behöver enormt mycket "saker" när man skaffar barn och allt kostar.

Det är inte så konstigt att det föds så få barn i Sverige när samhället skickar ut så starka signaler att barn inte är nåt att satsa på. Det sparas pengar överallt, trots att Sveriges ekonomi just nu är på topp. Det är ju trots allt barnen som är vår framtid, varför inte satsa mer på dem?

Vi hade skaffat fler barn om det fanns bättre ekonomiska möjligheter att vara hemma med barnen längre t ex sambeskattning.

Vem har kommit på idén att man "måste" skaffa barn nr 2 inom 2½ år? Annars går kvinnans inkomst ner till hennes troliga arbetstidsförminskning. Helt idiotiskt.

Män som fick sitt första barn i 31 års ålder

I dag missgynnas föräldrar som tjänar mer än maximala sjukersättningen ca 23 000 kr. Personligen tjänar jag ca 30 000 kr och förlorar massor om jag är pappaledig. Detta är en riktig kvinnofälla! Det känns som att ju mer man tjänar, desto mindre "råd" har man att skaffa barn.

Jag tror att det skulle födas fler barn om föräldrarna fick vara föräldrar och själva bestämma över vilken typ av barnomsorg man vill ha. Typ en föräldrapeng där man själv valde var man skulle lägga den på, t ex dagis eller själv vara hemma och ta hand om barnet. Samt att sjuk-kassegrundande ersättningsnivån ej skall spoliera om man vill vara hemma mer än 21 mån.

Jag skulle vilja ha ett samhälle där man själv hade möjlighet att ta hand om sina barn, vara hemma med dem o uppfostra dem.

I dag är båda föräldrarna tvungna att arbeta för att ha råd att leva o sörja för familjen. Man är tvungna att arbeta både på grund det höga skattetrycket. Det vore bättre att minska den sociala servicen, såsom barnomsorg o minska på skattetrycket. Då hade kanske min hustru valt att vara hemma med vår son o den kommande fram tills barnen fyllt 3-4 år. Hade valfriheten funnits, att själv kunna stanna hemma o uppfostra sina barn hade man kanske skaffat fler o tidigare. Det kan tilläggas att min hustru skulle vilja vara hemma med vår son tills han fyllt 4 år.

Män som fått första barnet i 34 års ålder

Stress i arbetslivet minskar både lusten att göra barn och förmåga.

Osäkerhet inför framtiden gör att man inte vill sätta barn till världen.

Om stressen kan minska och säkerheten om framtiden kan öka kommer fler barn att födas.

Först beskattas man (progressivt). Sen är dagisavgifter också progressiva. Barnbidrag däremot är lika för alla. Antal barn har blivit en klassfråga!

Att skaffa/få barn är oerhört dyrt, det skall förbättras för att få igång detta. Föräldrapenningen är ett hån som inte är något annat än en missvisad kamp för att kvinnor skall vara hemma. Slå ihop familjens inkomst och lägg ekonomin därifrån.

Tvetydiga svar beror på att vi har ett barn som kom efter 5 års försök och gärna vill ha fler. Dock osannolikt att vi skulle lyckas få ett barn till.

Ge dom föräldrar som vill en chans att vara hemma tills barnet åtminstone är 3 år och skatta inte dom ekonomiskt utan värdesätt dom. Finns det något finare än att ta hand om sina barn. Vi lämnar vårt barn till dagmamma, det fungerar bra, men det är trötta föräldrar o ett trött barn som kommer hem och då ska allt hinnas med: hem, barn och man har ständigt dåligt samvete. Det är ju allmänt känt att det är dom första 3 åren som är väldigt viktiga för barnet: trygghet, självkänsla mm. Det är inte så konstigt att folk vill ha få barn man hinner inte ge dem den tid man skulle vilja eller orkar med. Ge föräldrar valfrihet, en ekonomisk möjlighet att vara hemma upp till 3 år för dom som vill.

Enligt min mening är ekonomiska verktyg som barnbidrag, familjeledighet etc ganska verkningslösa när det gäller att påverka på nataliteten. Det är andra faktorer som är viktigare som t ex framtidstro och ökad satsning på det egna jaget. (Karriär, fritidsintressen etc).

Att man genast avskaffar försäkringskassans regel om syskon inom 2½ år. Man bör själva få styra tidpunkt för graviditet utan risk för att förlora i föräldrapeng. Om politikerna är allvarligt oroad för nataliteten ser dom väl över regelverket och avskaffar dylik regel enligt ovan, annars är det väl tomt snack som vanligt.

Den nuvarande regeln som innebär att man "tvingas" skaffa barn nr 2 inom 2,5 år är vansinnig. Eftersom man väljer mellan en dräglig ekonomi och att hinna återhämta sig och sin partners relation efter första barnet. Många skaffar "tvåan" tidigare än de egentligen är redo för av ekonomiska skäl. Detta leder till i många fall onödiga slitningar och i värsta fall separationer. Vi sitter i denna båt och har beslutat oss för att skaffa ännu ett barn tidigare än vi egentligen skulle önska för att kunna bibehålla nuvarande mammapenning.

Män som fick sitt första barn i 37 års ålder

Frågorna i enkäten förutsätter att alla kan få barn!!

Anledningen till att vi inte har fler barn beror på att vi inte kan få barn på naturlig väg.

Ofrivillig barnlöshet verkar vara ett problem. Ett stort problem är väl också att de som i dag är i fertil ålder har blivit uppfostrade att satsa på sig själva i första hand. Man får helst inte vara en Svensson utan något speciellt, vilket också en hel del politiker underblåser. Man borde kanske framhäva "Svenssonlivet" som något positivt.

Det skall vara lättare att adoptera

Mer resurser för de par som ej kan ta barn på "naturlig väg"

Jag är "delvis" infertil vilket innebär att vi får provrörsbarn. Mycket bra för par i vår situation.

Jag har provrörsbarn. Vi gick på utredning i sju år. Jag tycker kanske att det skulle satsas mer på barnlösa. Jag bor i ett Landsting som betalar 3 försök.

Vi är på god väg mot ett mycket uttalat klassamhälle där många säkert väljer bort barn av ekonomiska skäl och i detta får man även väga in möjlighet att avancera inom yrket anser jag, d v s fattiga har inte råd och rika har inte tid. Att skaffa barn som uppfostras helt av dagis, fritids av au-pairer mm. Vad ger det dig som förälder?

Ofrivillig barnlöshet måste, för den som börjar fundera på den fråga som ni ska undersöka, vara en mycket viktig faktor att undersöka. Om inte så bör man i mitt tycke åtminstone visa de som lider av detta så-dan respekt att det är ett av SCB accepterat tillstånd m.a.o. omfattas av svarsalternativen.

Hur har ni lyckats sammanställa en hel enkät om barn utan att ens vidröra ämnet sex? Jag vet flera som inte vill ha barn för att han är rädd hon ska bli slapp och ful och att det innebär slutet på ett bra sexliv!

Barnlösa kvinnor 23 år vid undersökningstillfället

Jag tror att vissa tycker att det är för dyrt att ha barn numera. Kolla bara på dagis – skolavgifter. Dessutom så har världen redan överflöd av barn. Så jag tror inte vi behöver oroa oss om Sveriges minskning!

Anledning till att barnafödandet har minskat kan bero på att man inte kan räkna kallt med att ha jobb. Det känns säkrare att studera, man vet vad man gör en tid framöver, men studier ger inte mycket pengar till att kunna ha barn. Man vill ju kunna ge barnet/barnen en värdig uppväxt med kärlek & omtanke. Det ligger givetvis inte i pengar, men barnomsorg o s v kostar.

PS: Jag tycker att alla borde skaffa barn, det är väl det livet går ut på???

Jag vill ha barn, kommer att skaffa barn, men; men det dras ned på resurser för barn och ungdomar (fri sjukvård/tandvård etc) skolan/-dagis försämras konstant (personal- och pengabrist är bidragande orsaker) brott mot barn straffas inte tillräckligt hårt (barnen skyddas för dåligt) i det svenska samhället jag upplever att för att få ekonomin att gå ihop (med de höga levnadskostnaderna i Sverige) kommer jag att tvingas jobba så mycket att umgängestiden med barnen blir för liten.

Alltså kanske jag (med mina språkkunskaper och min civilingenjörs-examen) söker mig utomlands när det blir dags att skaffa barn. Om inte saker och ting förändras till det bättre...

När jag har ett heltidsjobb och ett tryggt och stabilt förhållande kommer jag att vilja skaffa familj.

Anledningen till att jag ännu inte skaffar barn är att jag vill ha en fast anställning först. Jag ser det också som ett problem att både hinna med ett arbete och få tid över till barnen.

Jag vill inte heller skaffa barn p g a brist på lägenheter. Skulle aldrig skaffa barn när jag inte har eget boende. Vem vet hur det även skulle se ut för mina barn i framtiden?

Jag tror att många är ovilliga att skaffa barn p g a att samhället ser ut som det gör. Det finns ingen trygghet. Varje vecka står det i tidningar om det ena våldsdådet efter det andra, ofta mot kvinnor. Jag och många med mig känner nog att när man inte ens kan gå till bussen om kvällarna utan att vara rädd, då vill man inte ha ännu ett liv att ansvara för.

Om jag hade haft chans att få ett arbete jag trivs med, som samtidigt är bra ekonomiskt hade jag kunnat tänka mig barn tidigare. Men samtidigt vet jag inte om man "hinner". Man hinner knappt med sin egen fritid, för arbetet tar all tid, så det är svårt att få erfarenheter nog att bli så vuxen att man kan ta hand om en annan människa i 20 år framöver.

En mycket viktig fråga i sammanhanget är vilka förutsättningar samhället ger till att ta hand om sina barn. Föräldrarna måste få en chans att vara hemma hos sina barn. Som förälder vet man väl bättre vad ens barn behöver än vad stat och kommunala instanser gör. Låt det därför få samma status att ta hand om sina egna barn som att jobba och ha barnen på dagis!!

Barnlösa kvinnor 26 år vid undersökningstillfället

Som samhället ser ut i dag är risken alldeles för stor att man slutar som ensamstående mamma efter några år, därför gäller det att själv bygga upp en bra levnadsstandard. I dagens samhälle finns det tyvärr inget riktigt behov av ett långvarigt förhållande som det gjorde förr. Samtidigt som min generation där i stor sett alla kompisars föräldrar är skilda skapar en viss osäkerhet.

Man ska kunna kombinera jobb och familj. Jag tänker mig att jobba, skaffa god ekonomi och framför allt ett stabilt och förhoppningsvis lyckligt förhållande innan jag skaffar barn.

Jag tror många i min situation (välutbildad storstadsbo) känner att man gärna vill ha barn, men man vill vänta med familjelivet till längre fram i livet. Det finns ju så mycket annat. Känslan är att så fort man har fått barn så är man låst, dvs kan inte längre resa eller ändra sitt liv mer spontant. Jag hoppas att det ska gå att skapa ett samhälle som ger utrymme till att både förverkliga sig själv och få tid för sina barn (mycket viktigt! Vi är ju själva "dagis" generationen)

Jag försöker just nu att bli gravid, men det kan ta ett tag. Man vet ju inte ens om man kan få några. Om det skulle visa sig att vi inte kan få egna barn kommer vi att adoptera!

Barnlösa kvinnor 29 år vid undersökningstillfället

Jag skulle gärna skaffa barn nu. Men: Med en färsk akademikerexamen måste jag få in en fot på arbetsmarknaden först. Jag tror att detta är en vanlig anledning till att man skaffar barn senare i dag. Om jag haft ett tryggare socialt skyddsnät i form av ex möjlighet till A-kassa för högskolestudier d v s mammapenning, skulle jag redan "jobba på" mitt/vårt 1a barn.

Att känna att man är mogen att ta hand om ett barn, med allt vad det innebär och att vara så säker på sin partner att det inte tar slut under den första jobbiga perioden är viktigt. Men nästan ännu viktigare är att man har ett bra jobb, där man trivs och som man känner sig nöjd med att ha sitt resterande liv. Man ska även bo i ett lugnt och tryggt område, för min del ej i storstaden eller i någon förort!

Ska det bli några barn gjorda här, så får politiker och arbetsgivare skärpa sig! Fundera på vad som hänt under 1990-talet...

Satsa på

- Jämställdhet
- Bättre villkor för kvinnor, studerande såväl som yrkesarbetande
- Vård (mödravård/förlossning, daghem, skola, fritids etc)
- Miljön

- Ska det vara så svårt att förstå? Jag törs inte skaffa barn i dag, det vore en hälsorisk både för barnet och mig. Det gäller både fysiskt och psykiskt!

Mina svar på frågan ”Varför föds det så få barn?”

- I dag finns det så många alternativa livsstilar, så mycket annat att göra och uppleva
- Många kvinnor är rädda för den klassiska kvinnofällan med ansvar för hemmet. Risken att hamna där ökar om man skaffar barn.
- Segregerat samhälle
- Om man skaffar barn tvingas man byta livsstil och ibland umgänge. Barnfamiljer umgås med varandra. Par utan barn med varandra. Det är svårt att ta med barn i miljöer där man vistas som barnlös.
- Ekonomi/bostad
- Vardagsstress. Man måste jobba heltid för att få ekonomin att gå ihop. Vardagen blir ett stressande mellan jobb, dagis, mataffären. Man har ständigt dåligt samvete för att inte räcka till.

Klimatet hårdnar och ibland tycker jag nog att det är egoistiskt att skaffa barn – man vill ju kunna erbjuda ett så bra liv som möjligt, och frågan är hur vårt samhälle kommer att se ut i framtiden? I dag ska man ju till och med ta och spara för att ha råd att bli pensionär så hur ska man veta att man har råd med barn eller ej? Våra politiker har inte tillräckligt med verklighetsförankring och vet inte hur dåligt ”vanliga!” människor har det – och det går bra för Sverige!

Vi studerar men har diskuterat ifall det är bäst att skaffa barn nu eller efter våra studier. Ev. blir det under studietiden men det beror lite på vilka möjligheter vi har som studenter till att få föräldrapengar. Eftersom vi har bekostat en dyr utbildning känner vi att vi/man bör utnyttja tiden till att arbeta och därför blir det kanske bara ett barn.

Jag tycker att det är mycket märkligt att det finns en lag som ”bestämmer” hur tätt det skall vara mellan barnen. Många av mina vänner har känt sig mycket pressade och stressade över att dom måste bli gravida igen innan första barnet är 2,5 år. Detta är en ekonomisk fråga för många. Jag tror att många hade valt att skaffa andra barnet något senare om de haft möjlighet. Jag tycker dessutom att det är helt sjukt att man inte satsar mer pengar på barnomsorgen, skolan och fritidshemmen. Har själv arbetat i barnomsorgen i 9 år men fick nog av dåliga löner och arbetsförhållanden.

Jag tror att dagens samhälle bidrar till att vi inte skaffar barn i samma utsträckning längre. Vill man öka barnafödandet måste man underlätta för barnfamiljerna. Arbetstiderna t ex eller varför har inte stora företag egen barnpassning till de anställdas barn? Det är mycket att fundera på i denna fråga, men en sak är säker och det är att något måste göras. Så länge det bara dras ner i skolorna känns det inte heller så tryggt att sätta barn till världen. Hoppas dock att detta ändras, annars vet inte jag om jag kommer att skaffa några barn i framtiden.

Jag tror att orsaken till att många väntar länge eller inte alls skaffar barn beror mycket på lång studietid, krav att göra någon form av karriär + allt annat som är möjligt nu t ex att resa, jobba utomlands. De som har barn har också alldeles för lite tid med dem, de hämtar och lämnar på dagis, jäktar och jobbar hårt för att ha råd med alla prylar – det är inte en lockande situation!

Gärna barn, men när? Och om jag får barn hur ska tiden räcka till? Det fattar jag inte. Jag tror att en arbetsmarknad med så hård konkurrens och höga krav på att ”ge allt” och flexibilitet bidrar till att mina tankar om alltid legat långt i framtiden. Vill ha barn någon gång men frågan är om någon gång kommer att inträffa i tid, innan jag blir alltför gammal.

Tänk att barn prioriteras så lågt i dagens värld. Mycket handlar om karriär, förverkliga dig själv”, unna ditt ego” etc. Den bild som ges i dag är att du ska minsann inte försaka något av ditt gamla liv, trots att du har fått barn. ALLT ska hinnas med i livet – samtidigt. Vi borde våga bromsa upp och verkligen ge barn den tid de behöver. Vuxna har så mycket att lära av mindre barn. Jag tror att det föds så få barn i Sverige i dag därför att kvinnor nu har satsat LIKA MYCKET tid som männen på arbete och lönestatus, utan att männen har backat nämnvärt i tid = ingen tid för barnafödande. Många arbeten ger heller inte så mycket utrymme för deltid och avancemang eller löneutveckling.

Ordnade förhållande såsom god ekonomi samt en trygg och kärleksfull relation är de viktigaste kriterierna för att tycka att det är lämpligt/dags att skaffa barn.

Det är svårt att ha tid för barn när arbetet tar så stor del av tiden på vardagarna. De flesta skulle nog önska att de ej behövde jobba heltid när barnen är små.

Det kan vara känsligt med sådana här undersökningar. I synnerhet om man som vi har försökt bli med barn ett tag, men ej lyckats.

Jag skaffar gärna barn om jag hittar en karl som duger. Reser mycket. Vill ej ha ett "Svensson-liv".

Tid är en stor bristvara i dag. Hur ska man orka med barn när man knappt orkar med sig själv p.g.a. all stress. Skaffar man barn vill man ju ha tid och ork att ge dem en bra uppväxt och uppfostran. Det är dock inget som kommer att hindra mig från att skaffa barn för jag antar att det måste gå på något sätt även om jag inte förstår hur i dag. (Det kan dock hindra mig från att skaffa så många fler eventuellt, fast jag vill ju att de ska ha ett syskon). Just nu är den största bromsen att vi inte hittar något hus där vi vill bo. Renovera hus när man antingen är höggravid eller har småbarn är inget jag drömmer om. Innan har bromsen varit att jag velat arbeta några år efter att jag tog min högskoleexamen så att jag inte slänger hela den utbildningen i sjön, samt att vårt förhållande har varit för färskt. Jag vill vara säker på att jag skaffar barn med rätt man.

Barnlösa kvinnor 32 år vid undersökningstillfället

Jag tror att mycket beror på ens närmsta umgänge. Vi är sex tjejer som hängt ihop i 12 år och bara en av oss har barn, fast nu är det fler på gång. Karriär och självförverkligande har gått före och eftersom inga barn har funnits i ens närmaste umgänge så har vi inte blivit påverkade att skaffa oss barn tidigt!

Har under en lång tid varit på antal försök för att få barn (provrörsbefolkning bl.a.) utan resultat. Har kostat mig mycket tid och pengar. Har kostat mycket både fysiskt och psykiskt lidande. Har inte alla gånger fått så särskilt trevligt bemötande av vårdpersonal, dålig förståelse. Så mitt beslut i år var att avsluta min behandling inom vården. Går nu hos en privat homeopat som har mycket stor förståelse för mina problem. Få se vad det ger.

Man pratar mycket om ofrivillig barnlöshet, men lite om frivillig barnlöshet. Jag vet att samhället vill få mig att föda barn och med yttre mått mätt vore jag säkert en lämplig mor. Men när jag tänker på barn tänker jag på hur det skulle fördärva ett lyckligt och meningsfullt liv. Jag vet att många människor tycker om barn och längtar efter att ta på sig det ansvar som föräldraskap innebär – men jag förstår inte varför! Det kanske ni kunde utreda i stället. Varför utsätter sig människor för

en lång graviditet, en plågsam förlossning, vaknätter, förstörd ekonomi och ett livslångt ansvar och en livslång oro?

Om man hade haft ekonomiska möjligheter skulle flera skaffa barn. Vissa arbetsgivare anställer inte folk som tänker skaffa barn. Ofta så frågar de i en anställning intervju om man tänker skaffa barn.

Många kvinnor vill vara hemma med sina barn! Jag känner flera och skulle vilja det själv, om det bara fanns ekonomiska möjligheter. Den s.k. "Hemmafrun" är nästan utrotad och smutskastad. Visst ska de kvinnor som vill, självklart ha möjlighet att jobba. Men nu låter det som att det är varje kvinnas dröm att göra karriär. Det stämmer inte. Förkortad arbetstid, skulle få mej att lättare våga ha barn. Aldrig att jag vill lämna ett litet barn på dagis för tidigt, 'eller för länge'. OBS: Jag är själv förskollärare.

Det finns mycket negativ propaganda för kvinnor som vill ha barn från ett feministiskt perspektiv.

I dag finns det väldigt många par som vill ha barn men av olika orsaker, inte kan få det. Om statliga medel skulle satsas, i mycket högre utsträckning än i dag, på att hjälpa dessa par tror jag personligen att det skulle lösa den del av "barnlöshetsproblematiken".

Frågorna belyser inte problemet med att det är så svårt och det tar sådan tid att få hjälp från sjukvården då man är ofrivilligt barnlös.

Förutsättningarna för dagens barn att bli lugna, lyckliga och harmoniska motsvarar inte gårdagens. Att, som 1,5-åring, bli "uppsliten" kl. 06.00 för att av stressade föräldrar skjutsas till dagis är ingen bra början på ett liv.

Barnlösa kvinnor 35 år vid undersökningstillfället

Jag anser att det är tveksamt att skaffa barn, bl a för att

- Skolan blir allt sämre, hur stora får nedskärningarna bli egentligen. Jag bor i en invandrartät stad. Ungdomarna har svårt med svenska språket.
- Våldet ökar och blir grövre, hur ska man/jag kunna skydda mina barn
- Respekten mellan ungdomar samt för vuxna är dålig.

Så länge jag inte har någon partner att skaffa barn med och bl.a. p.g.a. vad jag kommenterat ovan gör att jag inte kommer att skaffa barn – känner någon längtan för barn, bara för att skaffa barn. Samhället måste bli bättre.

Kraven på dagens kvinnor är på tok för stort på alla sätt och vis. Studier och karriär är väldigt svårt att kombinera med familj. Oftast måste det ena stå tillbaka för det andra. Om man studerar vidare på universitet 3-4-5 år eller längre och sedan kommer ut på arbetsmarknaden med ett par hundra tusen i studieskulder, hur skall man då kunna skaffa barn inom rimlig tid? Numera går man inte direkt från gymnasium till studier utan de flesta studerande är äldre och blir klar vid 30-35 års ålder och då gäller det att få ett bra jobb som man dessutom kan vara barnledig ifrån.

Det borde vara lättare för ofrivilligt barnlösa par att få den hjälp de behöver. Regler, ekonomiska resurser mm bör ändras till förmån för dessa.

Varför denna fråga? För mig är svaret uppenbart:

1. Svårt att komma in på arbetsmarknaden och bostadsmarknaden. Där det finns jobb finns inga bostäder, där det finns bostäder finns inga jobb.
2. Uppdrivet tempo på arbetsmarknaden. Utrymmet för fritid och familj krymper allt mer. Deltidsarbetande anses inte göra sin plikt mot företaget.
3. Kvinnors utvecklingsmöjligheter hämmas av barnaskaffande. Karriären avstannar helt jämfört med manliga kolleger som också skaffar barn. Männerna gynnas dock av barn...
4. Kvinnor förväntas fortfarande att ha huvudansvaret för barnen. Vem vill jobba 2 x 40 timmar per vecka varav 50% obetalt och nedvärderat?

Jag ser med oro fram emot min egen tid som småbarnsföräldrar fr o m i höst...

Jag tror att familjen är av största vikt för att ett samhälle ska bestå. I familjen grundläggs barnens liv och framtid. Det behövs mer stöd till föräldrar att vara just föräldrar. Mer föräldrautbildning borde vara "obligatorisk". Till allt annat krävs ju avancerade utbildningar, men inte till att fostra barn som är så viktigt för att de ska växa upp till vuxna mogna människor som kan ta ansvar för sig själva och andra.

Jag tror också att det behövs arbetas mer politiskt för att komma åt det "stresssamhälle" som vi nu skördar frukterna av med massor av långtidssjukskrivningar. I ett stressat samhälle finns det ingen empati, den funktionen slås ut i den högra frontalloben i hjärnan. Det fattas inga bra politiska beslut av stressade människor. Jag kan se en stark koppling mellan det samhälle vi lever i, och viljan att föda barn till världen. Jag tror inte att det hjälper med små ytliga kortsiktiga lösningar, man måste ner och gräva i djupet för att nå en varaktig förändring.

Det här är en mycket större fråga än endast föräldrar och barn – politik. Det handlar om hela samhällets "välfärd".

Att förändra är det svåraste som finns. Det tar tid och har sitt pris, men det kanske är värt det, i längden?

För oss som har svårt att på egen hand bli gravida gör samhällets väntetider att åren gå utan att något händer. Kötid för utredning av barnlöshet ca 6 mån. Kötid för behandling av barnlöshet ca 2,5-4 år. Ingen hjälp av samhället att bearbeta den sorg barnlösheten innebar – tiden går. Kö för hemutredning inför adoption hos kommunen, 10 mån inkl utredning. Kötid hos adoptionsorganisationerna 1 mån-2 år. Kötid i de utländska givarländerna 5 mån-4 år. Totalt 8 år och ännu inget barn! Dessutom är kostnaderna för adoption mycket höga ca 150 000 får man räkna med minst.

Jag har varit ofrivilligt barnlös i 4,5 år. Min partner har ännu ej varit tillräckligt motiverad att genomgå utredning inför provrörsbefruktnings. Vi har varit särbor i 6 år då jag arbetat på annan ort och veckopendlat. Nu arbetar jag sedan hösten 1999 på samma ort som min sambo. Vi planerar att försöka med provrörsbefruktnings till hösten i privat regi, eftersom kön är för lång inom landstinget. Vi har just skaffat ett litet hus. Jag hade gärna varit 2-barnsmor nu, men tyvärr så har det ej blivit så.

Skulle önska att föräldrarna, efter sin föräldraledighet själva fick välja att lämna barnet kommunalt typ dagis eller själv ta hand om det i sitt eget hem.

Om jag hade hittat rätt partner tidigt så hade jag försökt skaffa barn tidigt – 20-22 års ålder. I dag vet jag att det skulle ha varit några år för tidigt p g a att jag skulle ha behövt mer livserfarenhet för att bli en riktigt bra mamma.

När jag var 27 år träffade jag rätt partner att leva livet med och skaffa barn med. Vi bestämde oss tidigt i förhållandet att det var dags – redan efter ca 5 mån slutade jag med p-piller. Jag skulle ha fått mitt första barn vid 28 års ålder – om det hade lyckats. I dag är jag 35 år och har försökt bli gravid i ca 7,5 års tid utan resultat. Vi har genomgått alla undersökningar och behandlingar som finns att tillgå i dag. Läkarna hittar inga fel. Våra syskon har barn. P-piller? Miljögifter? Har lite smått börjat fundera på adoption. Men jag får inte adoptera spädbarn eftersom jag är för gammal – gränsen går vid 34 år... vilket jag tycker är helt fel eftersom allt fler skaffar barn sent och 35-40 år är ingen ovanlig ålder för en småbarnsmamma i dag.

Om det inte vore ”fult” att vara hemma och ta ansvar för sina egna barn utan kasta iväg dem på dagis och fritids tills man kommer hem från jobb, skulle det inte vara några problem. Barn borde få komma hem där det åtminstone finns en förälder som inte är stressad och trött efter en lång dags jobb.

För 3 år sedan så bestämde vi oss för att skaffa barn. Men tyvärr så lyckades det inte. Nu har vi gjort en provrörsbefruktning men det gick inte, så nu väntar vi på att få en till provrörsbefruktning.

Barnlösa män 25 år vid undersökningstillfället

Många kvinnor väntar länge med att skaffa barn p g a att de utbildar sig i många år. För att sedan ta föräldrapenning måste man sedan jobba ett tag, vilket gör att man är runt de 30 när man skaffar sitt första barn, kanske äldre.

Jag tycker att man ska vara berättigad till föräldrapenning efter studier som ju även dom är på heltid. Det skulle inte störa ens livsrytm så mycket om man t ex skulle kunna ta sabbatsår och få barn för att sedan motiverad ta upp studierna igen.

Varför ska en person som arbetat med korvförsäljning eller ngn som arbetat ett litet tag och sedan gått sjukskriven vara berättigad till föräldrapenning men inte en som utbildat sig till civilingenjör på heltid?

Barnlösa män 28 år vid undersökningstillfället

Största orsaken till att folk inte skaffar barn tror jag är att arbetslösheten är hög. Folk har dålig ekonomi. Det är inga

förhållanden som håller längre tid. Killar är inte så intresserade av att betala underhåll för ett barn där tjejen utnyttjar sådana tillfällen för att tjäna pengar.

Jag tycker att mer och mer av mina vänner drar sig för att skaffa familj i dag för har man det dåligt ekonomiskt så tär det på förhållandet. Och att skaffa barn på dom principerna är inte bra. Visst. Jag vill inget hellre än att skaffa familj men det är ju bra om barnen växer upp med båda sina föräldrar. Tack för mig.

Barnlösa män 31 år vid undersökningstillfället

När stat och kommun drar ner på resurserna för att ta hand om de barn som finns, visar samhället att barn inte är önskvärda. Om jag i dag skaffade barn skulle jag känna mig tvingad att sätta dem i privat skola/omsorg, men det skulle jag inte ha råd med. Alltså avstår jag.

Gör det möjligt för en av föräldrarna att vara hemma för barntillsyn längre tid!

Minska skatterna på inkomster av tjänst! (I dag betalar jag ca 40% i skatt på tjänsteinkomst, men bara 30% på reavinster (inkomst av kapital) – Horribelt!

För att eventuella barn ska få en bra uppväxt, kanske man gärna vill köpa ett hus, radhus el dyl. Då drabbas man återigen av fastighetsskatt, denna gång på belånat värde?! – Sjukt!

Jag vill ha god ekonomi och bra bostad innan barnplanering! Också en partner förstås!

Jag tror det skulle födas fler barn om man fick full ersättning under längre tid än ett år. Många tycker nog att en 1-åring är för liten att lämnas till barnomsorg på heltid och ens partner måste ju ha mycket god inkomst om man ska ha råd att gå hemma med 60 kr/dag. Att välja att föda barn får inte bli en klassfråga!

Barnlösa män 34 år vid undersökningstillfället

Just nu råder en baby-boom i kompiskretsen (30+). Många vill hinna utbilda sig och resa innan de skaffar barn, vilket jag tror är bra. De flesta av mina vänner är positiva till familj, barn...osv. Tyvärr så har en del svårt att hitta en partner.

Barnlösa män 37 år vid undersökningstillfället

Min och kommande generationer är för bortskämda. När vi väl inser vilket jobb det är med barnen så vill vi inte ha några. Vi är för bekväma.

Vi försöker att få barn, men det går lite trögt. Och provrörsbefruktning är på tok för dyrt. Borde ingå i den vanliga sjukförsäkringen.

Om fler IVF-befruktningar fick göras i Sverige skulle nativiteten öka. Generösare bidrag från staten vid adoption.